

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*, s. 547.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g01-shoot-d1e158566/facsimile.pdf> (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

1849.

Beretning

N° 132.

Forhandlingerne paa Rigsdagen.

Om og Forgyldende (4de) Aar.

(Siden)

Seventies: Den heitende Indenrigsminister havde vistnok fuldførelsen af den sag om at gjøre opmærksom paa, at denne Sag lige fra Begyndelsen af havde faaet en ubelig Bending. Det er kun altsid først, at den fra Begyndelsen er bleven betraget som en Partisag og behandlet som saadan. Man kan ikke negte, at der mange Gange er bleven tale til Udenrigsministeren, og at man endog har ladet Udenrigsministeren sige, at man vilde tillade mig at fremstille min Forsending om den meget omfattende Beretning, som troer jeg at have begyndt med at gjøre opmærksom paa, at man vel har siddet inde med Beretningen, saaledes som den hidtil foretog, uden den enden den 2de Septbr., og saaledes, som man maatte betragte Sagen som efter de Erfaringer, som vi idag have gjort, navnlig af Krigsministeren. Jeg troer, at naar man ikke vil sige her inde, vil man ikke komme til noget ret Regulat om, hvorledes man vil betragte denne Sag. Det er allerede af andre her i Salen, som jeg forment, bleven fuldførelsen tilførelse berørt, og det er ikke bleven nævnt; ja, man har næppe engang nævnt paa noget Møderåd i sin Tid, som det er fremført om en altsid: Retfærdigheds-beretning som fulde tilfredsstillende med denne Beretning, er fuldt og beror paa en rigtig Mærkning af den Retfærdighed, der skal findes i Beslutning af Statsforsamlingen, og det forekommer mig, at hele Tiden herom alene er gaaet det paa det træffe sig selv, som man i en altsid berørt Tid har været betragte som det ene. I Hensende til, hvad der ellers er blevet bemærket angaaende denne Beretning, skal jeg tillade mig at bemærke, at jeg, høje til, hvad der tidligere er foretaget angaaende Beretningssagen, ikke kan glæme, at der aldrig har været tale om at udvide Beretningen til andre end til den, som paa den Tid, hvor den blev foretaget, havde siddet i den 18de Kar. Deraf følger, at naar man nu nævner den, der ere søgte i Mæret 1826, saa saar man to hele Klasser til fuldstændig Udfrøning mere, end man tidligere har været berørt paa. Der den nævnte Beretningssag, som i det Beslutning stemmer med det Udsat, der blev foretaget i Mæret 1846, udkommet i rite Tid, nemlig i Mæret 1847, og jeg kan ikke sidste Grund, hvorfor det ikke blev, som vilde Sagen om Beretningens Almindelighed været have fundet sin Afgørelse, og man vilde næppe have tænkt paa en Udfrøning som den af 2de Septbr., men hvis man havde troet det nødvendigt at udfrøve et stort Antal af de Beretninger, maatte man ligesom have foretaget sig selv i en Udfrøning derom. Sammenligner man imidlertid fuldt, at naar Forsamlingen antager, at alle, der ere søgte i 1826, skulle taget med, saa vil man saar to Altsid mere til Udfrøning, som ellers maatte antages for at være gaaet sig derfor. Jeg har som Medlem af Kommissionen ikke et eneste Ord tilføjet paa, at det med Hensyn til de forskellige Altsidigheder maatte være nødvendigt at gaa til Mæret 1826; men det synes mig, at man her glæmmer, at man paa denne Maade, og jeg gjemmer det altsid, taget to fulde Altsid med, som ellers vilde være fritagne. Naar man fremdeles saa har været udhævet, at der gaaet saa højt op i den nævnte Sag, at der endog taget af Beretningen, som ogsaa havde troet sig sig, saa har man ikke glæmmer, at der er en næstlig Beretning, som jeg ogsaa troer udhævet af et andet Medlem idag, og det er den, at alle de,

der lade i Beretningen efter den gjældende Beretning, vidste, at de kunde foretages til Krigsministeren, naar Udenrigsministeren havde det, og denne Lov var den fuldførelse berørt; men der er allerede ikke nogen Lov, efter hvilken de Beretninger kunne indføres af nogen Altsid. Det er først, efter at Sagen om at almindeliggjøre Beretningen blev sat i Bevægelse, at Personer i den hidtil nævnte Stand have faaet Anledning til at tænke paa Udfrøningen af at blive indført, men om Sagen endog, da den første Gang kom frem i Mæret 1844, var gaaet igennem, saa vilde altsid ingen Altsid end de, der vare søgte i 1826, være komne med til Udfrøning. Derfor har Beretningen siddet sig for mig som en altsid exceptionel Beretning, som henhørende til det, der hører til et privilegium odiosum, nemlig en Udfrøning fra den almindelige Lov, vel at mærke, ikke til Beretning, men til Stabe for en enkelt Klasse. Skulde man da altsid erklære en sig Beretning som gældig, saa maatte det være, fordi man for dens Altsidighed havde anført særdeles stærke Grunde; men jeg tilføjer, jeg kan ikke anse de Grunde, som man har anført, for at have nogen særdeles Bægt. Man har sagt om den nævnte Beretning for Altsid; men naar de, som udfrøves efter den nævnte Beretning, føle det som en formelig Lov, at de ere bleven underkastede den Lov, saa troer jeg ikke, at det vil være til Altsidens næstlige Udfrøning, at de komme med, og hvad den nævnte Beretning angaaer, saa kan man vistnok ikke sige, at der paa den Tid, da Beretningen udkom, var nogen nævnte Beretning, thi Beretningen var, som bekendt, altsid en Altsid berørt. Nu har man vel sagt, at det var vel, om alle Krigsministeren maatte igjen have udfrøvet; men jeg troer det ikke, at man endog tænkte derpaa, thi paa den samme Tid omtrent hører Altsid mere man altsid Mærkning fra Altsid, og der blev taget Bestemmelse, hvilke hvilke Altsid for en stor Del fulde dragede bort fra Altsid og foretoges til andre Altsid i Altsid. Det forekommer mig endvidere, at den Erfaring, som den nævnte Altsidminister her i Salen har gjort angaaende Altsid, at Beretningen af 2de Septbr. ikke var bleven sat i Kraft, temmelig snart gælder, at hvis for Beretningen anførte Grunde kan have siddet at berede. Hr. Justitsministeren har vel flere Gange udalt den Mening, at det var en Beretningssag, som ved Beretningen nu blev tilførelse; men paa samme Tid erklærede han, som Karlag, hvorfor denne Beretning endnu ikke var tradt i Kraft, at de Altsid, der havde med Udfrøningen at gjøre, havde andre nødvendige Beretninger, som optog deres Tid. Dette er ingen led henført Beretning af Hr. Justitsministeren; han har tænkt Gange, og med to Altsid Altsid, som jeg det samme, og det næsten med de samme Ord. Nu forhaarer jeg ikke, hvorledes man kan sige, at den Beretning fulde være begunnet i en næstlig Beretning — denne Beretning, som man har villet betragte næsten som en Gældighed, som Beretningssagen ikke mæde være ved — hvorledes man kan tale om den nævnte Beretning paa den Tid, da den udkom, naar man i næsten det samme Altsid henlægger den; og hvorfor? Beretningssagen om Altsid ikke havde Tid til at sætte den i Kraft. Og naar man betænker, hvorledes det Altsid her i Salen, som selv har erklæret at have givet Altsid til, at denne Beretning udkom — som erklærede, at han i den nævnte Altsid ikke vilde sige et Ord, ikke en Løkke til dage, som bered tilførelse af Altsid Altsid — hvorledes han, Altsid han endnu i næsten to Altsid, efter at Beretningen var udkommen bered i sin Stilling som Minister, dog ikke er gaaet et Ord, ja, jeg troer ikke en Løkke frem, for at sætte den i Kraft,